

Ponožky pana Semtamťuka vydaly album *Na komoru* a tou deskou hned zaplašily moje obavy z vývoje kapely. To je asi nejdůležitější poselství této desky. Trošku jsem ty obavy měl, protože z repertoáru Ponožek se chytaly mezi publikem zejména ty nejlehčí a nejjednodušší popěvky a motivy, jakkoliv v textech vtipné až mírně morbidní (

Rozptylová loučka

, oblíbená písnička na přání, když mladí dávali zahrát prarodičům). A tak byly Ponožky v ohrožení sklouznutí k laciným „šlapetovským“ popěvkům. Soudě podle recenzovaného alba se tomu kapela ubránila zvýrazněním jazzové stránky své hudby, přitom od veselosti městského folklóru neustoupila. Na své si tedy přijdou nejen milovníci dosavadního soundu kapely, ale i ti, kteří očekávali nějaký další vývoj.

Nejtypičtější a také nejnovativnější jsou zejména skladby *Děkovačka*, *Mezi dveřmi* a *Rendez-vous*.

podstatě každá písnička má základní inspiraci z jiné hudební oblasti – byť někdy trochu zmateně a nepřesně:

Láska a modřiny

o italském Žižkově (nebo žižkovské Itálii) evokuje spíše latinskou Ameriku. Autorem hudby i textů všech písní je Tomáš Suchý a podařilo se mu ubránit tomu, čemu se 99% autorských projektů neubrání – po druhé písničce se invence vyčerpá, motivy se opakují a při páté už nevíte, jestli posloucháte osmou nebo patnáctou. Klobouk před autorem dolů. Stále příjemně překvapuje i sólový zpěv – jakoby chlapecký a naivní, přesto však naprosto přesně vystihující náladu jednotlivých písní.

Ponožky si na desce zachovaly základ svého zvuku, vkusně a účinně jej však rozšířily a vybarvily. Najdeme tam nejen zmiňované popěvky, ale i náročnější melodie, potvrzující, že se Ponožky sice svou muzikou především baví, ale že jsou také zruční profesionálkové. Ponožky díky své tvorbě nebyvaly zpočátku svého působení brány často úplně vážně, po této desce je patrné, že se s nimi vážně počítat musí i v první lize. {desky 1059}